

Resulullah (s.a.v) Hira mağarası, tefekkür nasıl olmalı? Ve Hikmetleri

Hız. İbrahim gibi bir peygamberin, ihlas ve samimiyetle tesis ettiğı Kâbe, Mekkelilerin elinde oyuncak hâline gelmiş, Alemlerin Rabbi'ne kulluğı unutan insanlar, sanal ve sahte ilâhlara neredeyse kurban olma yarışına girmişlerdi. Belli ki,

Ruh-u Pâk'ı bu durum, sıktıkça sıkıyordu. Huzur vermek için inşa edilen yeryüzünün ilk binası Kabe, o gün için âdetâ kasvet merkezi hâline getirilmek istenmişti.

Bu sebeptendir ki Allah Resûlü, o havadan uzaklaşmaya çalışıyor, bir yandan her adımı O'nu buradan uzaklaştırırken diğer taraftan gönlünü orada bırakıyor ve bir türlü de Kâbe'den kopamıyordu.

Ayrılıp uzaklaştığında da, yine onu seyredebileceğı bir mekânı tercih ediyordu. Bu mekân, Nûr adıyla bilinen bir dağın zirvesiydi. Bu zirvenin, Kâbe'yi kuş bakışı süzen tarafında Hira adında bir mağara bulunuyordu.

İşte Efendiler Efendisi, Kâbe'den uzaklaştığı demlerde buraya kadar geliyor; günlerce, hatta aylarca burada kalıp, zamanını kullukla kıymetlendiriyordu. Belli ki bu, kıyamete kadar hükmü devam edecek evrensel bir mesajı omuzlayabilmek için Cenâb-ı Mevla'nın takdir ettiğı bir kaderdi.

Mahzun Nebi'nin boynu büküktü; ara sıra, mağaranın dehlizinden süzdüğü Kâbe'nin de boynunu bükük görüyor ve bu manzara karşısında bir kez daha boynunu bükmek zorunda kalıyordu. Belki de gelecekteki iman dolu, temiz ve dupduru hâlini tasavvur ederek o günlerin hayaliyle bir nebze olsun teselli olabiliyordu. Burada kaldığı sürece, kendine mahsus bir kullukla dolup taşıyor ve belki de, uzaktan süzerek hicranını dile getirdiğı Kâbe ve ona yapılanları bir bir zikredip, dua dua yalvarıyordu.

Saatlerce yürüyerek ulaştığı Nûr Dağı, âdetâ nurun sahibine davetiye çıkarmış, beraberce semadan gelecek nuru beklemeye durmuşlardı.

Belli ki vakit, daha da yaklaşmıştı. Şafak sükün etmek üzereydi. Zira, bunu müjdeleyen birçok emareyle karşılaşılıyordu. Başını yastığa koyduğunda mânâ âlemini şenlendiren ve gözlerini açtığında da orada gördüğü gibi neticelenen 'sadık rüyalar' sıklaşmış; ötelerden sürekli mesajlar getiriyordu. Vahyin öncüleriydi bunlar ve bilhassa vuslatın altı ay öncesinde, birbirini takip eden muştulara dönüşmüş ve daha bir kendini hissettirir olmuştu. Bugünlerde Resûl-ü Ekrem Efendimiz, akşam gördüğü bir rüyanın ertesi gün karşısında cereyan eden bir hadise olduğuna tanık olur ve iki âlem arasındaki irtibatı tefekküre dalarak uzun uzun düşünürdü. Belki de bunlar, yaklaşan vahiy ortamına bir hazırlık mânâsını taşıyordu.

Bir defasında Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), evinin üstünden bir tahta çekilerek buraya büyük bir delik açıldığını; sonra buraya gümüşten bir merdiven konulduğunu ve oradan iki adamın içeri girdiğini görmüştü. Bu manzara karşısında birilerini yardıma çağırarak istiyor, ama bir türlü konuşamıyor; yardım için fırsat bulamıyordu. Sonra bu adamların her biri gelip O'nun iki yanına oturdu. Sonra tuttu birisi, elini vücuduna sokup buradan iki kaburga kemiğı çıkardı. Sonra da göğsüne yönelerek buradan kalbini çıkarıp eline koyuverdi.

Sonra da kalbini yıkayıp temizledi ve tekrar alıp onu yerine yerleştirdi. Çok geçmeden kaburga kemiklerini de olduğu yere iade etti. Ardından da, geldikleri yere yönelerek merdivenden çıkarak gözden kayboldular. Giderken merdiveni de alıp götürmüşlerdi. Artık tavan, yeniden eski hâline getirilmiş ve her şey normale dönmüştü.

Ve derken bir gün... Takvimlerin milâdî 610'u gösterdiği bir Pazartesi günü... Ramazan'ın on yedisi... Nûr Dağı'nda nûrlar buluşmuş, sema ile yer arasında kopmaz bir bağ kurulmuştu. Vahiy meleğı Cibril-i Emîn gelmiş ve rahmet peygamberi Muhammedu 1-Emîn'e risalet vazifesini açıktan tebliğ ediyordu. İki emniyet, Nûr dağında birbirine kavuşmuştu ve böylelikle insanlığa yeni bir emanet geliyordu. Artık

Nûr'un, Nûr'u karşılama mevsimi gelmiş; yeryüzünde nurlu bir süreç başlıyordu. Semavî olanı, arzî olanını kucaklayacak ve "Oku!" diyecekti. Dağ ve taşın, taşımaktan âciz kaldıkları bir mesuliyetin konulmasıydı bu omuzlara. . . Vazifenin azameti karşısında hissedilen ağırlık, dayanılacak gibi değildi.

Artık mesele daha netti; bugüne kadar yanlışlıklarına şahit olduğu insanlığın, bundan sonra doğruyu bulması konusunda rehberlik vazifesi kendisine verilmişti. İş başa düşmüştü; inecek ve Mekke'deki ilk muhataplarından başlayarak dünyayı, Rabbin arzuladığı istikamette yeni bir boya ile tanıştırtıp herkesi Rahmanı bir kıvama davet edecekti. Zira, öncekiler gibi; ama öncekilerden farklı olarak bütün insanları kucaklayacak bir vazife, risalet vazifesi O'na verilmişti ve O da, bu vazifeyi yerine getirmek için artık Mekke'ye iniyordu.

Derken, hayret ve dehşet anları sona ermiş ve Efendiler Efendisi, yeniden Mekke'ye yönelmişti. O ne gariplik ki, yolda yürürken dört bir yandan:

— Allah'ın selâmı Senin üzerine olsun yâ Resûlullah, diye sesler geliyordu. Bu seslerin geldiği cihete yöneliyordu, ama hiç kimseyi göremiyordu. Çok geçmeden anladı ki, karşılaştığı her bir ağaç ve taş, O'nun önünde temenna duruyor ve kendisine selâm verip açıkça risaletini tasdik ediyordu.

Hira, alelade bir mekan değil, gök ile yerin, mülk ile melekutun birleştiği o muazzam "an"ın vatanıdır. Orayı anlamak için kelimelerin ötesine, o sükunetin içine sızmak gerekir.

O daracık mağaranın içindeki sonsuz genişliği, taşın ve kayanın dile gelmediği ama ruhun feryat ettiği o atmosferi adeta oradaymışçasına solumak gerekir.

Hira, Mekke'nin yanı başında ama dünyadan fersah fersah uzaktır. Nur Dağı'nın zirvesine yakın o dar mağara, bir insanın ancak sığabileceği kadar küçüktür. Fakat bu küçüklük, aslında bir "**rahim**" gibidir. İnsanlığın yeniden doğuşunun rahmi...

Efendimiz (s.a.v.), o dik ve sarp yolları tırmanırken aslında sadece bir dağa çıkmıyordu; adım adım maddeden manaya, kesretten (çokluktan) vahdete (birliğe) yükseliyordu. Zirveye ulaştığında karşısında duran manzara şuydu:

Bir yanda uçsuz bucaksız çölün sessizliği, diğer yanda ise aşağıda, insanların birbirini kırdığı, adaletin sustuğu, kalplerin taşla döndüğü Mekke...

Hira'nın manevi atmosferi, her şeyden önce **mutlak bir sessizliktir**. Ancak bu sessizlik, yokluk değil; ilahi bir doluluktur.

Sadat-ı Kiram der ki: "*Dil sustuğunda kalp konuşmaya başlar.*" Efendimiz (s.a.v.) orada günlerce kalırken ne yapıyordu? Gökyüzündeki yıldızların nizamına bakıyor, her birinin bir "Sâni" (Sanatkar) tarafından yerleştirildiğini kalbiyle görüyordu.

"Ben kimim? Bu alem nereye gidiyor? Bu nizamın sahibi benden ne istiyor?" sorularının içinde eriyordu. Bu, tasavvuftaki "hayret makamı"dır. İnsan hayret ettikçe küçülür, küçüldükçe Allah'ın azameti karşısında yok olur.

Büyük veliler Hira tefekkürünü şöyle şerh ederler:
Hira, Efendimiz'in (s.a.v.) kalbinin "**Vahiy yükünü**" kaldırabilecek bir mukavemete ulaştığı yerdir. Eğer o yalnızlık, o derin murakabe olmasaydı,

Müzzemmil suresi 5. ayetindeki "Biz sana ağır bir söz ilka edeceğiz" sırrı beşeriyetin üzerine inemezdi.

O mağaranın duvarları, Efendimiz'in (s.a.v.) iç çekişlerine, Allah aşkıyla döktüğü gözyaşlarına şahitlik etti. Taşlar, O'nun (s.a.v.) nuruyla cilalandı. Mevlana Hazretleri'nin ifadesiyle söylersek; Hira, bir **"aşk fırını"** idi. O fırında beşeriyetin hamlığı pişiyor, insan-ı kâmil sureti en parlak halini alıyordu.

Hira'nın manevi havası, tam bir tecridir. Orada ne bir yatak, ne bir konfor, ne de tanıdık bir yüz vardı. Sadece soğuk taşlar ve sıcak bir kalp...

Bu atmosfer bize şunu fısıldar: **Allah'a giden yol, her şeyi terk etmekten değil, hiçbir şeyin seni esir almasına izin vermemekten geçer.**

Efendimiz (s.a.v.) orada, hırkasına bürünüp Kabe'ye doğru döndüğünde, kalbi semavi alemlere açılmıştı. O anlarda zaman durur, mekân genişlerdi. Sahabelerin daha sonra "O'nun yanıdayken dünya ağırlıklarımızı unuttuk" dedikleri o huzur, aslında Hira'da mayalanmıştı.

Gecenin karanlığı Nur Dağı'nı kapladığında, Efendimiz (s.a.v.) sadece bir "kul" olarak Rabbine iltica ediyordu. O atmosferin en can alıcı noktası *****bekleyiş*****ti.

Neyi beklediğini bilmeden, ama geleceğin muazzam olduğunu hissederek bir bekleyiş...

Cebrail (a.s.) gelmeden hemen önceki o atmosferi tefekkür etmek gerekir:

Dağlar zikirde, taşlar tesbihte, gökyüzü hürmetle eğilmiş... Ve bir insan, tüm varlığıyla "Sen ne isen , beni duyansın; Sana muhtacım" makamında secdeye kapanmış. İşte Hira, **acz ile kudretin** bulunduğu noktadır.

Kalbinize nakış olması duasıyla şunu diyebiliriz: Hira bir coğrafya değil, bir haldir. Kim nefsini susturup, "Rabbim, Sen bana ne dersen o olurum" diyerek kendi iç dünyasına çekilirse, Hira'nın o serin ve nurlu atmosferinden bir nebze nasip alır.

İmam Buhari ve Müslim'in naklettiği hadislerde, vahiy gelmeden önce Efendimiz'e (s.a.v.) **"yalnızlık sevdirdi."** Bu, alelade bir yalnızlık değil, Allah ile beraber olma arzusuydu.

- Arapça'da "tahannüs" (ibadet etmek, günahı uzaklaştırmak) olarak ifade edilen bu süreçte, Efendimiz yanına bir miktar azık alarak Nur Dağı'na çıkar, günlerce Kabe'yi seyrederek derin bir murakabeye daldı.
- Hz. Aişe (r.anha) validemiz, bu dönemi anlatırken Efendimiz'in gördüğü rüyaların sabah aydınlığı gibi aynen çıktığını belirtir. Bu, ruhun madde aleminden sıyrılıp mana alemine geçişidir.

Tasavvuf büyükleri ve silsile-i sadat, Hira'yı *****seyr-i süluk*****un (manevi yolculuğun) zirvesi olarak görürler. Onlara göre Hira:

- **Masivadan Kopuş:** Kalbin Allah'tan gayrı her şeyden (masiva) boşaltılmasıdır. Bir mürşid-i kamilin gözetiminde yapılan "erbain" veya "halvet" geleneğinin aslı Hira'dır.
- Sadat, Efendimiz'in Hira'da sessiz bir zikir ve hayret makamında olduğunu ifade eder. O, diliyle değil, tüm zerreleriyle "Lailaheillallah" hakikatini, kainat kitabını okuyarak müşahede ediyordu.
- Mevlana Halid-i Bağdadi veya Şah-ı Nakşibend gibi büyüklerin meşrebinde, Hira'daki o sükunet; kalbin, nefsin gürültüsünden kurtulup "Samed" olan Allah'a ayna olmasıdır.

Hira Mağarası'nın kapısı tam olarak Kabe'ye bakar. Efendimiz (s.a.v.) orada otururken;

1. **Aşağıda Kabe:** Tevhidin merkezini,
2. **Yukarıda Yıldızlar:** Allah'ın azametini,

3. **İçeride ise Nefsini:** Acziyetini seyrediyordu. Hira tefekkürü, sadece bir düşünce eylemi değil, bir **"huzur"** halidir. Efendimiz, Mekke'nin kargaşasından, putperestliğin manevi kirinden ve adaletsizlikten kaçıp; "Varlığın sahibi kim?" sorusunun cevabını iliklerinde hissetmek istiyordu.

Hira, bir bekleyişti. Tıpkı bir tohumun çatlamadan önce toprağın altında geçirdiği sessiz vakit gibi. Sadatın deyişiyle: **"Sükutun kemale ermediği yerde, kalam meyve vermez."**

Efendimiz o daracık mağarada daralmadı, aksine ruhu kainatı içine alacak kadar genişledi. Öyle ki, Cebrail (a.s) "Oku!" dediğinde, aslında O'nun kalbi zaten "Yaratan Rabbinin adıyla" kalamını doldurmuş durumdaydı. Vahiy, zaten nurlanmış bir kalbin üzerine inen nur oldu.

Hira; susmayı, bakmayı ve beklemeyi öğretir. Eğer bir mümin bugün kendi içindeki "Hira"sına çekilip, dünyanın gürültüsünü susturabilirse, kalbine "İkra" (Oku) nidasının manevi yankıları düşmeye başlar.

Tefekkürü anlatmak, bir kuşun uçuşunu değil, o kuşun kanadındaki rüzgarın sırrını anlatmaya benzer. Tefekkür; aklın bir mesele üzerinde durması değil, **kalbin Allah'ın sanatında erimesidir.**

İslam alimlerinin, sahabenin ve sadat-ı kiramın dilinden tefekkür; bir "düşünce" değil, bir "oluş" halidir. Bu hali, her bir meşrebin kendi penceresinden, kalbe birer mühür gibi basılacak şekilde inceleyemek gerekirse;

Sahabe için tefekkür, eşyanın arkasındaki ilahi kudreti anında okumaktı. Onlar için gökyüzü sadece bir tavan değil, bir "ayetler mecmuası" idi.

- **Hz. Ebubekir (r.a.)** der ki: *"Allah'ın azameti hakkında tefekkür etmek, en büyük ibadettir."* Onun tefekkürü, her baktığı şeyde Allah'ın bir tecellisini görme sanatıydı. Çiçeğe bakınca onun rengini değil, onu o renge boyayan "Sabbâğ" olan Allah'ı görür, gözyaşlarına boğulurdu.
- **Hz. Ali (k.v.)** ise tefekkürü bir uyanış olarak niteler: *"Tefekkür, hakikati gösteren parlak bir aynadır."*
- Sahabeye göre bir anlık bu uyanış, gafletle geçen binlerce rekattan daha kıymetliydi; çünkü o an, kulun Rabbinin "tanıdığı" andır.

Alimler tefekkürü, ilmin amele, amelin ise marifete (Allah'ı bilmeye) dönüşme köprüsü olarak görürler.

- **İmam Gazali (k.s.):** Tefekkürü bir "nur" olarak tarif eder. Ona göre tefekkür, bir şeye bakıp ondan bir başka şeye (Allah azze ve celle) yol bulmaktır. *"Bir saatlik tefekkür, bir senelik (nafile) ibadetten hayırlıdır"* hadis-i şerifini şöyle şerh eder: Çünkü ibadet bedenin fiilidir, tefekkür ise kalbin ve ruhun Allah'a vuslatıdır. Beden yorulur, kalp ise tefekkürle diri kalır.
- Tefekkür kainat kitabının tefsiri olarak görülür. Yıldızların nizamından, insan vücudundaki damarların kıvrımına kadar her şeyi, Allah'ın birer imzası olarak okumak tefekkürün ta kendisidir.

Sadat-ı Kiramın Dilinde tefekkür "Kalbin Miracı" dır.

Tefekkür, bir "hayret" ve "mahviyet" (yokluk) makamıdır. Onlar tefekkürü zihinden kalbe indirmişlerdir.

- **Şah-ı Nakşibend (k.s.):** Nakşibendi yolunda "Vukuf-u Kalbi" denilen bir hal vardır. Bu, tefekkürün en ince halidir. Kalbin her an Allah'ın huzurunda olduğunun şuurunda olmasıdır. Onlara göre en büyük tefekkür **"Mevt" (Ölüm)** tefekkürüdür. Ölümü düşünmek, nefsin putlarını yıkar ve kalbi asıl sahibine hazırlar. **☞ Mevlana Celaleddin Rumi:** *"Tefekkürsüz ibadet, özsüz"*

ceviz gibidir" der. Mevlana'ya göre tefekkür, can aynasını tozdan temizlemektir. Ayna temizlenince, Güneş (Allah'ın nuru) orada kendiliğinden tecelli eder. O, tefekkürü bir "susuzluk" olarak görür; kul tefekkürle susadıkça, ilahi rahmet üzerine boşalır.

- **Abdülkadir Geylani (k.s.):** Tefekkürü kalbin gıdası olarak görür. *"Dünyayı düşünmek hicap (perde), ahireti düşünmek ilim, Mevla'yı düşünmek ise marifettir"* buyurur. Sadatın tefekkürü "Allah'ta fani olma" yoludur.

Bir müminin kalbine tefekkürü nakşetmesi için şu üç basamağı zevk etmesi gerekir:

1. **Afakî Tefekkür (Dış Alem):** Dağlara, denizlere, yıldızlara bakıp Ali İmran suresi 191. ayetteki: *"Rabbimiz, Sen bunları boş yere yaratmadın!"* sırrına ermek. Bu, Allah'ın **Azametini** öğretir.
2. **Enfüsî Tefekkür (İç Alem):** Kendi yaratılışına, organlarının işleyişine, duygularına bakıp Zariyat suresi 21. Ayetten mealde: *"Nefislerinizde de (ayetler) var, görmüyor musunuz"* uyarısını duymak. Bu, Allah'ın **Lütfunu** öğretir.
3. **Hâlî Tefekkür (Huzur):** Her an "O beni görüyor, O benimle" diyerek nefesini O'nun zikriyle süslemek. Bu ise Allah'ın **Muhabbetini** kalbe nakşeder.

Hz. Ebubekir (ra): O, "Sıddık" makamına sadece tasdik ederek değil, her anını tefekkürle yoğurarak ulaştı. Bir gün bir kuşu uçarken gördüğünde, *"Ey kuş! Ne mutlusun, konuyorsun, uçuyorsun, meyve yiyorsun, hesap korkun yok. Keşke Ebubekir de senin gibi bir kuş olsaydı (da hesap korkusu çekmeseydi)"* diyerek Allah'ın adaletini ve ahireti tefekkür etmiş, gözyaşlarına boğulmuştur.

Hz. Ömer (ra): Gece yarısı sokaklarda dolaşırken yıldızlara bakar, *"Gökleri direksiz tutan Allah, elbet Ömer'in hesabını da sorar"* diyerek titrerdi. Onun tefekkürü, sorumluluk bilincine dönüşen bir marifetti.

Hz. Ali (ra): *"Ben görmediğim Allah'a ibadet etmem"* buyururken, kainattaki her zerrede O'nun imzasını okuduğunu ifade ediyordu. O'na göre dünya, üzerine "geçicidir" yazılmış bir gölgelikten ibaretti.

İmam-ı Rabbani ve Şah-ı Nakşibend (ks) tefekkürü **"Letaif"** üzerine yoğunlaştırmıştır. Onlar, aldıkları her nefeste "Huş derdem" (nefes alırken uyanık olma) prensibiyle, nefesin vücuda giriş çıkışındaki mucizeyi tefekkür ederek her anı zikir haline getirmişlerdir.

Tefekkürün hikmeti şu üç kapıyı açar:

1. **Marifetullah:** Allah'ı isim ve sıfatlarıyla tanımak. Bir çiçeğe baktığında rengini değil, o rengi oraya vuran "Musavvir" ismini görmek.
2. **Muhabbetullah:** Allah'ı sevmek. Sana verilen her nimetin (göz, su, hava) birer aşk mektubu olduğunu anladığında, kalbin O'na akmasıdır.
3. **Huşu:** Kendi acziyetini görüp Allah'ın sonsuz kudreti karşısında eğilmektir.

Bir Misal: Bir ressamın tablosuna bakıp sadece boyaları övmek ressama hakarettir. Asıl olan, o boyaların nasıl bir sanata dönüştüğünü anlayıp ressamı alkışlamaktır. Kainat da Allah'ın bir tablosudur; tefekkür ise o tabloyu alkışlamaktır.

Şimdi bir anlığına duralım. Kendi parmak uçlarınıza bakın. Dünyadaki milyarlarca insan içinde sadece size özel olan o çizgileri düşünün. O çizgileri oraya kim çizdi? Seni hiç yokken kim var etti? Kalbine her gün binlerce kez vuran o ritmi sen mi kontrol ediyorsun, yoksa seni çok seven bir "Kayyum" mu?

Bu hisle dolduğunda, artık gördüğün hiçbir şey sadece bir "eşya" olmayacak; her şey Allah azze ve celle den bir haberci olacaktır.

Özetle: Sahabe tefekkürle **sadık** oldu, alimler tefekkürle **arif** oldu, sadatlar ise tefekkürle **aşık** oldu.

Bugün tefekkür eden kişi, elindeki imanın, evladın ve vaktin birer emanet olduğunu anlar. Tefekkür onu, bu garip zamanda dinin izzetini koruyan bir **"Vâris"** yapar.

Tefekkür eden Müslüman, eşyanın hakikatini görür. Markaların, makamların ve geçici heveslerin arkasındaki boşluğu fark eder. Bu farkındalık onu **"Müstakim"** (dosdoğru) kılar.

Biz bugün tefekkürle;

🕌 **Zihnimizi** şüphelerden, 🕌 **Kalbimizi** dünya sevgisinden, 🕌 **Ruhumuzu** ise boşluktan kurtarırsınız.

Sahabe sadakatıyla yolu açtı, Sadatlar aşkıyla yolu nurlandırdı; biz ise tefekkürle **bu yolun nöbetçisi** oluruz. Bizim tefekkürümüz, karanlık bir çağda "İman Kandili"ni sönmekten kurtaran bir siperdir.

Seyyidimizden:

Her peygamber, deden Adem'den Resulullah (s.a.v.)'e kadar muhakkak kendi iç dünyasına yönelmek zorundadır. Allahu Teala onları öyle bir cezbe eder ki, bütün her hayattan onları çeker, her hayatı onlar için manasız kılar ve Allah (azze ve celle) onlarla baş başa kalmak için onları ya yüksek bir yere çıkarır ya da bir deniz kenarına indirir. Önce Allahu Teala onları kendileriyle tanıştırır.

Resulullah (s.a.v.)'in Hira mağarasını seçmesinin en büyük sebebi şudur: Allah (azze ve celle) Cebrail (a.s.)'dan gani gani razı olsun; Hira, yaratıldığı günden beri sadece Resulullah (s.a.v.) için Cebrail (a.s.) tarafından hazırlanmış, sadece Kabe'nin nuruyla beslenen ve o nuru kendi içinde saklayan, ancak Resulullah (s.a.v.)'i taşıyabilecek bir dağdır. Başka kimseye nasip olmaz. Başka kimse o dağda Resulullah (s.a.v.)'in feyzinden gayrı feyz almaz. Hira Nur Dağı, Kabe'nin tüm enerjisinin büyük bir kısmını kendi iç aleminde barındıran ve ancak sahibine açan güzel bir dağdır. Ve bu dağ Cebrail (a.s.)'ın kanadıyla yarılmış, nefesiyle şekil verilmiş ve Resulullah (s.a.v.)'in çıkabileceği şekilde ancak onun için hazırlanmış bir dağdır.

Resulullah (s.a.v.) vakt-i kalbine düşünce, Allah (azze ve celle)'nin o "dem" olan esması tecelli edince, artık Resulullah (s.a.v.) ne göğe ne yere sığmaz bir hale geldi. Artık hiçbir şey onu mutlu etmiyordu, hiçbir şey onu memnun etmiyordu ve Allah Resulü öyle bir hale geldi ki artık ne Mekke'yi görüyordu ne de başka bir şeyi görüyordu. Annemiz Hatice onun bu haline mana veremiyor ama muhakkak bunda bir hikmet olduğunu kesinlikle iman ediyordu. Çünkü Allah (azze ve celle) Muhammed (s.a.v.)'i gerçekten çok sever ve bunu Hz. Hatice annemiz defaten dile getirmiştir.

İlahi bir kudret, Allah (azze ve celle)'nin kudreti, onun için hazırlanan mekana onu bir mıknaş gibi çekmeye başladı. Ve Resulullah (s.a.v.) önce az bir azıkla, önce birkaç günlüğüne Hira'ya çıktı. Ama orada ne yapacağını bilmez bir halde sadece oturuyordu. Mekke'ye bakıyor, Kabe'ye bakıyor, insanlığın düştüğü bu duruma üzüyor ve hıçkırıklara gark oluyordu ama ne yapacağını bilemiyordu. Tekrar aşağıya iniyor, dünyalık işlerini hallediyor, annemizle dertleşiyor ama hala ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Ayda daha önce üç sefere giderken, artık haftada bu iki sefere düştü. En son artık Resulullah (s.a.v.) kendi içindeki o çağlayanı durduramaz bir halde, artık iki aylığına, üç aylığına Hira Nur mağarasına çıkmaya başladı.

Kırk günü geçtikten sonra artık Resulullah (s.a.v.)'de bitmez tükenmez bir aydınlanma, bir genişleme hali meydana geliyordu. Ve ancak orada kalbi teskin oluyordu, bedeni ancak orada rahat ediyordu ve ancak orada Allah (azze ve celle)'ye kendini yakın hissediyordu Muhammed (s.a.v.). Cebrail (a.s.) kendisi için Hira Nur mağarasının hemen yanında düz bir taş yaptı ona. Orada oturur, saatlerce Kabe'yi gözler ve Kabe ile konuşur bir halde olurdu. Resulullah (s.a.v.) Hira Nur dağının önünde oturur, yıldızları seyrederek ve yıldızların hikmetine hayran olur ve kendi lisanında Allahu Teala'nın ne kadar büyük olduğunu haykırır ve gizlice sevinir ve mutlu olurdu.

Resulullah (s.a.v.) bu haldeyken, bu tefekkür halindeyken ve bitmez tükenmez Kabe'nin nuruyla bilmeden beslenirken, artık Allahu Teala'nın ilk hikmeti başlar. Tefekkürün ilk hikmeti, kendisiyle beraber sadık rüyalar. Resulullah (s.a.v.) artık apaçık, gündüz gibi rüyalar görmeye başlar ve rüyalara hayret

ederdi. Ve Hira Nur mağarası, Resulullah (s.a.v.)'deki en büyük aydınlanması; sınırsız genişleyen bir beyin, inşirah eden bir göğüs ve her şeyin hikmetini anlayan bir kalbe dönüşmüştür. Artık sessizliğin ne anlatmak istediğini idrak edebiliyordu ve idrak ettiği şeyde Allahu Teala'yı bulmaya başlamıştı ama bunun adını bilmiyordu. Resulullah (s.a.v.) Hira'da her şeyi buldu ama ad veremedi onlara. Çünkü ne ad vereceğini bilmiyordu. Peygamberlik gelinceye kadar Resulullah (s.a.v.) hikmeti öğrendi ama adını bilemedi. Allah (azze ve celle) Resulullah (s.a.v.)'e peygamberlik ihsan ettiği zaman, Hira Nur mağarasında okuyup da manalandıramadığı her şeyin manası bir anda Resulullah (s.a.v.)'de zuhur etti.

Resulullah (s.a.v.)'in o mağarada geçirdiği tefekkür hali, o karanlığı aydınlatan nuru, insanlığı aydınlatmak için ilk meşaleydi ya da ilk ışıktı. Eğer Resulullah (s.a.v.) o hale katlanmamış olsaydı ya da o hale sabretmemiş olsaydı, biz bugün Resulullah (s.a.v.)'in o halleriyle hallenemez, o ihsan olan lütufları bilemez ve o okunması zor olan kelimelerin manasını anlayamazdık. Allah, Muhammed (s.a.v.)'i seçti, onu kendi eliyle yetiştirdi ve onu bize Nur-u Muhammedi, başımızın tacı, sevgimizin sultanı, aşkımızın dünya ve ahirette bize Allahu Teala'ya ışık tutacak haline getirdi. Bunu sadece biz Resulullah (s.a.v.)'in Hira'da geçirdiği o anlık zamanlara borçluyuz.

Tefekkür ancak Muhammed (s.a.v.) ile mana kazanır. Tefekkür sadece kendini boşluğa bırakıp o boşlukta mana aramak değildir. Muhammed (s.a.v.)'in bulduğu manaya şükretmektir tefekkür. Çünkü Muhammed (s.a.v.)'siz tefekkür ancak kişiyi girdaba düşürür, gaflete düşürebilir, hatta hangi amelde olduğunu şaşırabilir. Ama tefekkür insanın kendi içinde çıktığı büyük bir yolculuktur. Ve bu yolculukta insan önce kendini tanıır, sonra hayret makamını yaşar, önce "Allahu Ekber" der ve her baktığı şeyde "Allahu Ekber" esmasını tanıma ve idrak etme halinde olur. Zaten bir insan "Allahu Ekber" dediği zaman; "Ya Rabbi, ben senin kulunum. Sen her şeyi yaratmaya kudreti sahip olan Allah'sın, ben seni kabul ettim" demektir.

İnsan tefekkür halinde, bu hallerde ve hayrette yaşarken, en son insan tefekkürün en üst merhalesinde, en son der ki "La ilahe illallah". Ve bunu en güzel şekilde Resulullah (s.a.v.) yaşamıştır. O yaşadığı için biz onun yolundaki tefekkürde gidersek önce Resulullah (s.a.v.)'i buluruz, sonra "Allahu Ekber"i buluruz, sonra "La ilahe illallah" ihsanına gark oluruz. Allah ve Resulsüz çıkılan tefekkür yolculuğunda insan aklı onu yener. Yahut da şeytan-ı lain onu nefsiyle beraber galebe çalar.

O yüzden bir insanın tefekküründe Resulullah (s.a.v.) olacak, Hira olacak, Nur mağarası olacak. Önce hayat bununla başlayacak. Çünkü Hira Nur Dağı, Kabe'nin yansıttığı enerjinin süzölmüş, toplanmış halidir. O nurda insan kendi nefsinin bütün zulmetinden kurtulur, berraklaşır, hayrette Allah (azze ve celle)'nin Ekber esmasına erer. Hayretten çıkar, hikmete erer. Hikmet merhalesinde her şeyde Allahu Teala'nın varlığını görmeye başladığı zaman, en son "Bunların hepsinin yaratıcısı Allah'tır" der, en sona ulaşır ve "La ilahe illallah" der. Kendini, nefsini, ruhunu ve bedenini kurtarır. O yüzden tefekkür bir insan için yüz senelik nafil ibadetten daha hayırlıdır. Çünkü sonunda Allahu Teala'ya tam iman vardır. Zerre-i miskal şüphe olmaz.

İnşallah siz de tefekküre başlamadan önce o şekilde niyet edersiniz; Resulullah (s.a.v.)'e niyet edersiniz, Hira mağarasına niyet edersiniz ve Kabe'yi alırsınız. Önce onunla başlarsınız, sonra yıldızlar, güneş, ay, denizler... En son kendi iç aleminizdeki yaratılışı seyrederek, "Allahu Ekber" dersiniz. Sonra bunların hikmetindeki hakikatleri, yani -Özer Allah razı olsun- Allahu Teala'nın Samed esmasından, Musavvir esmasından ve diğer esmalarının hikmetlerine de erişirsiniz ve en son "La ilahe illallah" der, özgür olursunuz. Ve her yerde ve her an Allahu Teala ile olma sanatını icra etmeye başlarsınız. Allahu Teala bunlara ermeyi, bu ihsana gark olmayı hepinize nasip etsin inşallah. Sizlerden gani gani razı olsun. Beni dinlediniz, sağ olun, var olun. Allah razı olsun.